

Ασθενείς τελευταίου σταδίου: πόσο σημαντικός είναι ο εθελοντισμός; (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπουσία](#)

Image not found or type unknown

Για την Χριστιανική θεολογία ο κάθε χριστιανός ακολουθώντας την εντολή του Χριστού «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σε αυτόν»,^[1] πρέπει να συμπαραστέκεται στον ασθενή συνάνθρωπο να τον στηρίζει στον δύσκολο αγώνα του, να τον ενθαρρύνει και να προσπαθεί να του επικοινωνήσει την θετική συμβολή της ασθένειας του στην πνευματική του τελείωση.

Ο ίδιος ο Χριστός είπε ότι η απόδοση αγάπης προς τον πλησίον ισοδυναμεί με την επίδειξη αγάπης προς τον ίδιο. Ο Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής Νικόλαος Χατζηνικολάου, με αφορμή την παραβολή του καλού Σαμαρείτου, προσδιορίζει την έννοια του πλησίον ως εξής: «πλησίον δεν είναι αυτός που έρχεται για να ζητήσει, αλλά γίνεται αυτός που τρέχει να βοηθήσει, δεν είναι αυτός που δέχεται την αγάπη, αλλά αυτός που την προσφέρει, δεν είναι ο λήπτης

άλλα ο δότης».^[2]

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο της αγάπης, της αυτό-προσφοράς και του εθελοντισμού και σε αντιδιαστολή προς την ευθανασία και στον εθελούσιο τερματισμό της ζωής, αναδύθηκαν σύλλογοι και επίσημοι φορείς οι οποίοι επικεντρώνονται στην μέριμνα και στην ανακούφιση των ασθενών τελευταίου σταδίου. Λέγοντας ασθενείς τελικού σταδίου, αναφερόμαστε σε αυτούς των οποίων η αναμενόμενη περίοδος ζωής είναι μικρότερη των έξι μηνών.^[3] Συνεπώς στην ανακουφιστική φροντίδα έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους τον οποίων το τέλος είναι ορατό. Τους βλέπουμε να φθίνουν ψυχοσωματικά, να καταρρέουν και αντικρίζουμε το σημείο μηδέν της βιολογικής τους ζωής.^[4]

Στην Ελλάδα υπάρχει η Μονάδα Ανακουφιστικής Αγωγής «Τζένη Καρέζη», ο σύλλογος «Γαλιλαία» και αρκετά Ιατρεία Πόνου σε δημόσια νοσοκομεία της χώρας. Προς το παρόν δεν υπάρχει θεσμοθέτηση για την ίδρυση και λειτουργία οργανωμένου δικτύου ανακουφιστικής φροντίδας. Οι φορείς αυτοί ακολουθούν τις γενικές κατευθυντήριες αρχές παροχής φροντίδας οι οποίες έχουν διατυπωθεί από τους παγκόσμιους φορείς.^[5]

^[1] Ματθ. 22-39

^[2] Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος Χατζηνικολάου, *Ελεύθεροι από το Γονιδίωμα- Προσεγγίσεις Ορθόδοξης Βιοηθικής*, Αθήνα, Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας, 2002, σελ.:291

^[3] Βασιλική Κατασαούνη, «Ασθενείς τελευταίου σταδίου : τα διλήμματα», στον διαδικτυακό τόπο: <http://www.pemptousia.gr/2015/01/asthenis-telefteou-stadiou-ta-dilimmata/>, ημερομηνία ανάκτησης 11/03/2015

^[4] Μητροπολίτου Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικολάου, «Στήριξη αρρώστου – Οικογένειας στις τελευταίες μέρες της ζωής», στο διαδικτυακό τόπο: http://www.imml.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=285:stirixiarwstou, ημερομηνία ανάκτησης 11/03/2015

^[5] Βασιλική Κατασαούνη, «Ασθενείς τελευταίου σταδίου» : Δράσεις ανακουφιστικής φροντίδας στον διαδικτυακό τόπο: <http://www.pemptousia.gr/2015/04/drasis-anakoufistikis-frontidas/> ημερομηνία ανάκτησης 14/04/2015

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ.

Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)